

Formandens beretning ved Aalborg Kammermusikforenings generalforsamling den 31. maj 2022.

De sidste to et halvt år med en pandemi af vekslende intensitet har været noget af en udfordring for kulturlivet som for de fleste andre sider af samfundslivet. Vi har dog – i modsætning til forrige sæson, som var præget af aflysninger – været heldige og kunnet gennemføre alle planlagte koncerter, om end ikke helt i den planlagte rækkefølge. Men situationen har påvirket os på anden vis: vores medlemstal er dalet kraftigt fra lige godt 100 medlemmer i de to foregående sæsoner til 70 i denne. Det har været en generel tendens i hele kulturlivet. Publikum har reageret på de usikre tider med en vis forsigtighed med at engagere sig i noget, man ikke kunne være sikker på blev gennemført, hvilket jo må siges at være fuldt forståeligt. Vi kan så håbe på, at udsigten til mere normale tider vil kunne mærkes i form af stigende tilslutning til foreningen i den kommende tid.

Sidste års generalforsamling blev afholdt den 26. maj i medborgerhuset som sædvanlig. Undertegnede blev genvalgt som formand endnu et år, og Erik Sandberg og Vita Andersen blev genvalgt for en ny toårs periode, og de to suppleanter, Judith Blauw og Vita Kold genvalgtes ligeledes.

Vi har i år udvidet antallet af koncerter fra seks til syv, tildels som en kompensation for de aflyste koncerter fra den forrige sæson. To af de aflyste koncerter har vi fundet plads til i denne sæson, og den første af disse var koncerten den 4. september med en klavertrio, bestående af vores koncertmester fra Symfoniorkesteret, Vesselin Demirev, på violin og to af hans venner og kontakter fra det internationale musikliv, den italienske pianist, Domenico Cosdispoti, og den russiske cellist, Dmitri Tsirin. Vi fik et af genrens mest populære værker, Dvoraks trio nr. 4 med tilnavnet "Dumky", og Sjostakovitjs trio nr. 2. Koncerten var en eftermiddagskoncert og fandt sted på Øverste Foyér. Det var en festlig sæsonstart med en særdeles velspillende trio i de smukke og lyse rammer og med to vægtige kammermusikværker forløst på bedste vis af denne internationale trio.

Sæsonens næste koncert, den 10. oktober, var nok den største og mest vovelige satsning i foreningens historie. Det franske specialensemble, L'Arpeggiata, hører til den absolutte top blandt ensembler, der bolttrer sig i den rige skat af førklassisk musik. De har aldrig tidligere optrådt i Danmark, så vi var usikre på, hvor mange der overhovedet kendte dem, selv om der ligger utallige indslag med dem på Youtube, men det viste sig, at de har 'fans' i hele landet, og flere var rejst hertil for at høre dem. Vi havde indgået en aftale om samarbejde med Kulturklubben Fokus, som havde koncerten med i deres program, og det betød, at vi kunne lægge koncerten i Koncertsalen, som var næsten fuld, og vi var på den måde også flere om at løfte økonomien i projektet. Det blev en fuldstændig fantastisk aften. Ensemblet kom i en udgave med seks musikere og en danser med et program, de kaldte La Tarantella, som er betegnelsen på en særlig dans fra området omkring Napoli, og som ansås for at have helbredende kræfter, meget a propos i en periode, hvor pandemien igen begyndte at vise tænder. Det var seks internationale stjernemusikere som gav os en fuldstændig uforglemmelig aften med en ubrudt suite af barokmusik, neapolitansk folkemusik og bjergtagende improvisation og danseindslag med ensembles karismatiske leder, Christina Pluhar i spidsen og den charmerende kontratenor, Vincenzo Capezzuto som frontfigur. Hvis der

var nogle sygdomsfremkaldende mikroorganismer i salen den aften, blev de drevet ud med fuld musik af dette fantastiske ensembles vitalitet og energi.

Vi har en ambition om også at præsentere unge talenter i vores program, som vi har grund til at vente os noget af, og i år faldt valget på den danske pianist, Emil Gryesten, som i flere år har haft en tilknytning til Aalborg Kulturskole som underviser i klaver og kammermusik. Den 15. november optrådte han med klavermusik af Haydn og Liszt og afsluttede med Mussorgskis originale klaverudgave af de berømte Udstillingsbilleder. Det var et krævende program, som blev leveret med overbevisende udtrykskraft og imponerende virtuositet, og Emil Gryesten viste sig desuden som en glimrende formidler i sin mundtlige præsentation af musikken.

Den 29. november havde vi et arrangement af en lidt anden karakter: Det var ment som et ekstra tilbud, eksklusivt for Kammerklubbens medlemmer og var altså ikke i offentligt salg. Det drejede sig om et foredrag ved forfatteren Henrik Engelbrecht om H.C. Lumbye og musikken i Tivoli, som han også har skrevet en bog om. Det var en eklatant fiasko hvad publikumstilslutningen angår: vi var, tror jeg, under 10 i Intimsalen, og det er ikke særlig hyggeligt. Men de mange, som ikke var der, gik glip af en virkelig interessant aften: Engelbrecht er en strålende formidler, og han havde en spændende historie at fortælle om et stykke musikhistorie, der ikke nyder den store opmærksomhed. Om H.C. Lumbye, der i midten af 1800-tallet var hvad man i dag ville kalde en veritabel rockstar, især her, men også internationalt: han imponerede og vakte opsigt endog i Straussfamiliens Wien. Og så illustrerede foredraget desuden på bedste vis, hvordan musikertilværelsen altid har været prekær og forbundet med konsumtion af store mængder alkohol. Men publikumstilslutningen viste os, at det nok ikke er den slags arrangementer, vi skal satse på.

Den 13. januar skulle vi have haft endnu en af de aflyste koncerter fra den foregående sæson, med den franske strygekvartet, Diotima. Men nu var den gal igen med nedlukninger og restriktioner, så for anden gang måtte vi aflyse Diotimas koncert. Heldigvis kunne vi finde et hul senere i sæsonen, hvor koncerten kunne puttes ind, og det var kvartetten med på. Så næste koncert i rækken blev i stedet den anden strygekvartet på dette års program, den tyske Goldmund Quartett, som besøgte os den 8. februar, hvor restriktionerne igen var blevet hævet. Goldmund Quartett er en ung strygekvartet, der spiller med en varieret klangdannelse, ofte vibratoløst og med knivskarp intonation og en transparens, der lader de musikalske strukturer træde frem med lysende klarhed. Det klædte i høj grad Dvoraks "amerikanske" strygekvartet, der her fremstod mere klassisk end romantisk, men også Beethovens kvartet nr. 9 og det indledende Mozart divertimento. Et forfriskende indslag var Dobrinka Tabakovas "The Smile of the Flamboyant Wings" med tydelige stiltræk af bl.a. spillemandsmusik, skrevet til Goldmund Quartett.

Den 7. marts havde vi igen besøg af nogle af det internationale musiklivs absolutte topmusikere, den italienske violinist Nicola Benedetti og hendes to venner, den tyske cellist, Leonard Elschenbroich og den ukrainske pianist Alexei Grynyuk, der en gang om året tager fri fra deres respektive travle solistkarrierer og turnerer en måned som trio. Heldigvis tog de sig tid til at lægge deres turne om ad Aalborg, hvor de gav os en aften med kammermusik af den mest sublime kvalitet, man kan opdrive. To mesterværker af vennerne Robert Schumann og Johannes Brahms, begges klavertrio nr. 1 i hhv. D mol og B dur blev adskilt af Wolfgang Rihms Fremde Szenen med

tydelige referencer til begge. Man hørte ikke tre individuelle topsolister, men et ensemble af mesterligt intimt sammenspil af tre store kunstnere, der på baggrund af årelangt venskab og samarbejde har opnået den samstemthed, der karakterer et ensemble af verdensklasse.

Og så lykkedes det endelig at gennemføre den to gange aflyste koncert med den franske strygekvartet, Quatuor Diotima. Vi havde fundet et hul i kalenderen, den 29. marts, som passede både os, Musikkens Hus og kvartetten, og allervigtigst: også coronapandemien spillede med denne gang og trak sig såpas meget tilbage, at der heller ikke var hindringer fra den kant. Det blev endnu en aften med sublimt kvartetsspil, sådan som vi nu i lang tid havde glædet os til at opleve det. Kvartettens ry som én af verdens bedste blev rigeligt bekræftet med fremførelsen af Schuberts 6. strygekvartet og ikke mindst Brahms' storslåede nummer 2 i a mol. Imellem de to værker spillede kvartetten en ny dansk kvartet med titlen "Perhaps Thus The End", skrevet af Rune Glerup, til Quatuor Diotima. Vi havde bedt Rune Glerup om at stille op ved koncerten og introducere sit værk, og det gjorde han på en måde, der virkelig hjalp publikum til at følge den raffinerede, spejlvendte opbygning af kompositionen. Komponisten kunne ikke have fundet en bedre ambassadør for sin musik end denne fremragende strygekvartet, der med sin omhyggelige indstudering fik alle detaljer i det komplicerede partitur til at stå lysende klart.

Den 22. april havde vi så en rigtig festlig sæsonafslutning med blæserensemblet Carion, som vi længe har prøvet at få fat i. Men nu lykkedes det, og vi fik et program med titlen "Carneval i Venedig", hvor vi kunne fejre, at maskering nu var blevet en frivillig sag og tjente mere fornøjelige formål end vi ellers har vænnet os til. Der var musik af komponister, der havde forklædt sig som andre, som f.eks. Eurico Carrapatosos fem elegier, hvor han sender stilistiske hilsener til Bartok, Webern, Messiaen og Stravinsky, og Johann Sebastian Bach, der havde stjålet en koncert af Vivaldi og lavet den om til en orgelsonate, som ensembles hornist, M.A.P. Palmquist så igen havde iklædt blæserkvintettens instrumentarium. Med nodestandere og stole fjernet indtager ensemblet hele scenen og bevæger sig i en koreografi, der understreger, hvad der sker i musikken. Det giver et nærvær og en performance helt ud over det sædvanlige.

Jeg synes, vi kan se tilbage på en særdeles vellykket sæson med store musikalske oplevelser, sådan som det jo også skal være. At det har været muligt skyldes i allerhøjeste grad vore trofaste sponsorer, som vi gerne vil sende en stor tak, ikke mindst Aalborg Kommune, der år efter år har støttet os med generøse tilskud, og Det Obelske Familiefond, som heller aldrig har svigtet os. Andre fonde, som har været på banen i år, er Augustinus Fonden, William Demant Fonden, Nordjyske Musikfond Ivar Villadsen og Solistforeningen af 1921. Tusind tak for det alt sammen.

Jeg vil også gerne benytte lejligheden til at takke vores samarbejdspartner, Musikkens Hus, for et helt gnidningsfrit og frugtbart samarbejde i endnu en sæson. Det gælder både husets kunstneriske chef, Tecwyn Evans, som vi gerne vil takke for god sparring og ideer i forbindelse med programplanlægningen, men også det faste personale der står for de praktiske opgaver, for velvilje, fremkommelighed og professionalisme. Det går alt sammen som smurt, og det er en stor fornøjelse.

Det samme gælder samarbejdet i bestyrelsen. Jeg vil gerne sige en varm tak for hyggelige og konstruktive møder og godt arbejde med de givne opgaver. Jeg synes, vi er et godt hold, og jeg tager jeres villighed til at genopstille igen og igen som et tegn på, at I nok synes det samme!

Til sidst en stor tak til vore trofaste medlemmer, som møder op til koncerterne og er dem, det hele er til for. Det sker igen og igen at de kunstnere, der optræder hos os, helt uopfordret giver udtryk for, at vi har et usædvanlig opmærksomt og godt publikum. Det er noget, optrædende musikere kan mærke, og som betyder rigtig meget for deres præstation og glæde ved at spille. Tak for det, og fordi I er der. I må gerne blive flere.